

“Bu işdən zövq almamaq olarmı?”

Jurnalistlər mediaya necə gəlmələri və bu peşəyə sevgilərindən danışirlar

Bir neçə gün sonra milli mətbuatımızın yaranmasının 144 illiyi tamam olur. illərin sınağından keçən, bu günümüze qədər öz varlığını qoruyub saxlamağı bacaran jurnalistikamız cəmiyyətimizin inkişafında, maariflənməsində olduqca faydalı işlər görür. Bu işlərin həyata keçirilməsində isə təbii ki, həmkarlarımızın rolu böyükdür. Peşə bayramımız münasibətilə onlardan bəziləri ilə həmsöhbət olub, jurnalistikaya necə gəlmələri, işlədikləri dövr ərzində hansı maraqlı hadisələrlə qarşılaşdıqlarını öyrəndik.

“Palitra” qəzetinin jurnalisti Tural Tağıyev 14 ildir ki, jurnalistikada işlədiyini və ilk gündü kimi işinə bağlı olduğunu bildirdi: “Təxminən 14 ildir ki, jurnalist işləyirəm. Əl-

bəttə, bu illər ərzində daim peşəmin incəliklərini öyrənməyə, inkişaf etməyə çalışmışam. Öyrəndikcə isə, jurnalistikanın çətin, məsuliyyətli olmasına baxmayaraq, sevilen bir iş olduğunu görmüşəm. Bu gün də on il əvvəl olduğu kimi işimə bağlıyam. Bizim iş yaradıcı işdir. Bu sahədə təcrübə də, istedad da, nəzəriyyə də çox vacibdir. Ona görə də yaxşı jurnalist olmaq istəyirsənsə, yalnız işini sevməməlisən, sadələdiyim amilləri də özündə birləşdirməlisən. Hazırda işimdən zövq alıram və bu peşədə özümü tapa bilərəm. Bu illər ərzində xeyli maraqlı, qeyri-adi və ya gülməli hadisələrlə rastlaşmışam. Məsələn, bir dəfə “diktofon” dediyimiz səsyan aparatın batareyası zəiflədiyi üçün hazırda yüksək vəzifədə çalışan müsahibimin yarım saat danışdığı fikirlərinin yarısı lentə yazılmamışdı. Səs düşməyən hissəni özümdən, yadımda qalanlara əsasən yazdım. Yeni riskli də olsa, yaddaşımda qalanları müsahibəyə əlavə etdim. Düşündüm ki, üzə çıxsa, işdən qovacaqlar. Çünki siyasət müxbiri olduğum üçün mövzu da, müsahib də kifayət qədər ciddi idi. Amma həmin şəxs səhər baş redaktora zəng edib demişdi ki, “əla müsahibə alınmış, təşəkkürlər”.

“Radio Antenn 101 FM”-in aparıcısı Əzizə İsmayılova mediaya gəlişinin əzəldən təsadüf üstə qurulduğunu deyir: “İlk olaraq 2002-ci ildən başladım. Sonra iş elə gətirdi ki, yenə də sırf təsadüfdən 2008-ci ildə “ANS ÇM” radiostansiyasında xəbər aparıcısı ol-

dum, 2009-cu ildə “Radio Antenn 101 FM”-ə gəldim. Əvvəl ancaq xəbər aparıcısı idim, sonra həm də hər gün 3 saatlıq canlı efir aparıcısına çevrildim, bu günə kimi də bu davam edir. İşimi sevməyə gəlincə, mən işimlə nəfəs alıram. Bu, məsuliyyətdir, adrenalindir, yaşam tərzidir. Radio aparıcılığı elə bir səhərdir ki, sən onu sevməsən, səni kimə sonuna kimi dinləməz, sənə diqqət kəsilməz. Düşünün ki, sən əlində olan zaman kəsiyində hansı enerjini dinləyiciyə ötürsənsə, eynisini də geri alırsan. Güclü enerji mübadiləsi gedir.

Bu qədər emosiyaları ötürürsən və geri alırsan, sizcə, bundan zövq almamaq olarmı?”

Həmsöhbətimiz canlı efir zamanı başına gələn maraqlı bir hadisəni bizimlə bölüşür: “İşim canlı ünsiyyət üzərində olduğu üçün maraqlı məqamlar minlərlə olur. Məsələn, belə bir kuryoz hadisə olmuşdu. Bilmirəm, gülməlidir, ya ağlamalı, amma olanı deyim. Adətən yol qəzaları, intihar, ölüm-itim və s. bu tipli xəbərləri efirdə oxumağı sevmirəm. Çünki o xəbərlərin heç də hamısının xəbər yükü olmur. İstəmirəm dinləyici mənasız yerə daim neqativə yüklənsin və gərgin qalsın. Çox nadir halda, ağır yol qəzaları olanda oxuyuram ki, onlar artıq gündəm olur və insanların o hadisə haqqında bilmələri vacibdir. Bu arada, haşiyə çıxım və deyim ki, intihar xəbərlərini heç vaxt efirə oxumuram və hər hansı efirdə oxunmasına, hətta dramatikləşdirilib cəmiyyətə çatdırılmasına da qarşıyam. Günlərin bir günü, necə oldusa, xəbər blokunda ard-arda 2 ağır yol qəza hadisəsi yer aldı. Hadisənin biri sərnəşin avtobusunun qəzaya uğraması idi. Eyni anda bir neçə nəfər xəsarət almışdı və bu, həmin həftə üçün sərnəşin avtobuslarının törətdiyi 2-ci, ya 3-cü belə ağır qəza idi. Digərinə isə, işə gələndə özüm şahid olmuşdum. Yol ayırıcından çıxan və qırmızı işığa məhəl qoymayan avtomobil, öz yolu ilə gedən başqa birinə çırpıldı və öndə oturan gənc bir qızın təhlükəsizlik kəmərinə bağlamadığı üçün başı ön şüşədən çölə çıxmışdı - qan içində. Qorxunc hadisə idi. Atası kəmərləmişdi deyər, heç nə olmamışdı. Kişi necə fəryad edirdi. “Qızımı imtihanaya çatdırmaq istəyirdim”- deyib qışqırırdı. Qorxudan ayaqlarım yerə yapışmışdı. Nə isə ki, efirdə bu iki xəbəri çatdırdım, nə qədər həyəcanlandımsa, öz adım yadımdan çıxdı. Nə illah elədim, adım yadıma düşmədi. Adətən xəbər blokunun sonunda “Sizinlə mən idim, Əzizə” deyirəm. “Sizinlə mən idim...” hissəsini dedim, pauza yarandı, bilmədim neçə saniyə çəkdi, adım yadıma düşmədi ki, düşmədi. Və ixtiyarsız, açıq mikrofonu birbaşa “tffuu, lənət olsun, adım da yadımdan çıxdı” dedim. Bu boyda qəzəbi dinləyicilərə necə ötürmüşdüm, telefonlarımız susmurdu. Bunu etməli idim, amma hər şey heç də həmişə biz istədiyimiz və planladığımız kimi olmur”.

“Şərq” qəzetinin redaktoru Ayyət Əhməd uşaqlıqdan bu sənəti sevdiyini deyir: “Jurnalistika mənim üçün peşə, sənət deyil, həyat tərzidir. Əslində, elə uşaqlıqdan özüm-

də bu qabiliyyəti görürdüm. Hələ orta məktəbdə oxuyanda Azərbaycan dili müəllimi-miz sinifdə tez-tez inşa yazdırırdı. Fantaziyamı işə salıb, müəllimin nəzərdə tutduğu həcmdən də böyük ölçüdə maraqlı mətn yazırdım. Sinif yoldaşlarım qıbət edirdilər. Müəllim məni örnək getirib, tərifləyəndə, dərhal cavab verirdilər ki, “o, uydurmağı yaxşı bacarır”. Əslində isə yazdıqlarım fantaziyalarım idi”.

Maraqlı bir məqam deputatlarımızdan birindən açıqlama alan zaman yaşanmış - deyənlər həmkarımız əhvalatı danışır: “Zəng vurduğum millət vəkili ilə salamlayıb, hal-əhval tutduğundan sonra sualımı verdim. Qəfil qayıdıb nə desə yaxşıdır? “Ay oğul, bir sən özün bu suala cavab ver, görüm nə bilirsən”. Mən də eləmədim tənbellik, münasibətimi bildirdim. Çox bəyəndiyini söylədi və xahiş etdi ki, elə bu fikirlərimi onun adından yazıb, işıqlandırım. Etiraf edirəm ki, elə onun istədiyini kimi də etdim. Amma təbii ki, ona danışdığım kimi yox, bir az zəif (gülür)”.

APA informasiya Agentliyinin əməkdaşı Günay Elşadqızı 2005-ci ildən, 17 yaşından jurnalistikada olduğunu deyir. Qiyabi təhsil aldığı üçün işləməyə elə həmin dövr-

dən başlayıb: “İlk vaxtlar aldığım məvacib çox aşağı idi, amma mən işimi sevərək gördürdüm. Çünki bu sahədə təhsil alırdım və ixtisaslaşmaq istəyirdim. Fəaliyyət göstərdiyim qəzet bazar günləri də nəşr olunduğu üçün həmin günlər də işləyirdim. Növbəti mərhələdə həm televiziyada, həm də radioda işləmək şansım oldu. İşimiz nə qədər çətin olsa da, 14 ildir ki, zövq alaraq çalışıram. Qismət elə gətirdi ki, həyat yoldaşım da jurnalistika vasitəsilə tanış olduq. Yəni, jurnalistika mənə çox dəyərli insanlar qazandırdı”.

Maraqlı hadisə sualına gəlincə isə, söhbətimiz zamanı anlaşıldı ki, Günay da digər həmkarlarımız kimi səsyan aparatının xəyanətinə uğrayıb: “Jurnalistikaya ilk başladığım dövrlər idi. Yeni olduğum üçün səhv etməkdən qorxurdum, həyəcanlı idim. Həmin dövrdə, elə indi də kifayət qədər tanınmış bir şəxs var idi, ondan müsahibə almaq üçün uzun müddət gözləmişdim. Nəhayət, həmin adam redaksiyamıza gəldi və müsahibəmiz baş tutdu. Müsahibə təxminən 1 saatdan çox çəkdi, səmimi söhbətimiz oldu. Bu işin alınmasına görə sevincimdən göylərdə uçurdum. Müsahibə bitdi, həmsöhbətim yola salıb diktofonu götürəndə, həyatımın şokunu yaşadım. Diktofon heç nə yazmamışdı. Əvvəlcə pis oldum, oturub ağladım. Amma sonra özümü toplayıb yadımda qalanlar əsasında müsahibəni yazdım. Yadımdadır ki, müsahibə dərc olunandan sonra həmin adam zəng vurub yazıya görə təşəkkür etdi və bəyəndiyini dedi”.

Modern.az saytının əməkdaşı Qafar Ağayev jurnalistika fəaliyyətinə hazırda çalışdığı saytda başladığını qeyd etdi: “3 ildən çoxdur ki, Modern.az-da çalışıram. Elə əsas jurnalistika fəaliyyətim bu media orqanında başlayıb. Peşəmi Modern.az-la sevdim. Jur-

nalistika elə səhərdir ki, hər zaman maraqlı hadisələrlə qarşılaşırsan. Bir dəfə deputat Aqil Abbas Milli Məclisdə çıxışı zamanı “Mənim atamın goruna 932 adam söyüb, hesablamışam” demişdi. Mənə də maraqlı gəldi ki, Aqil Abbas bunu necə hesablayıb. Bunu mövzu kimi işləməyə qərar verdim və Aqil Abbasa zəng edib hesablamamı necə apardığını soruşdum. Elə sualı verəndə həm onu, həm də məni gülmək tutdu. Beləcə, həmin mövzunu işləmədim”.

Axar.az saytının müxbiri Billurə Yunus tələbətlik vaxtlarından bir neçə yerdə qısa müddətlik çalışsa da, ilk rəsmi, maaşlı iş yerinin Axar.az olduğunu dedi: “Artıq burada 2 ildən çoxdur ki, çalışıram. Əvvəl televiziya sahəsində çalışmaq istəsəm də, qismət belə gətirdi. Hər gün bilmədiyim xeyli şey öyrənirəm. Ünsiyyətdə olduğum şəxslər professorlar, alimlər, bir sözlə, öz sahəsini bilən savadlı insanlardır. Belə bir çevrə ilə əhatə

olunduğum üçün doğrudan çox xoşbəxtəm. Savadına, sənətinə hörmət etdiyim hər hansı bir ekspertə zəng vurub, "sizi filankəs narahat edir" sözündən sonra "tanıdım" ifadəsini eşidəndə, çox sevinirəm ki, deməli, kimlərinse yanında qala bilmişəm. Təbii ki, iş şəraiti gərginliyi ilə yanaşı, maraqlı xatirələrlə yadda qalır. Axar.az-da başıma gələn ən maraqlı hadisə Sabunçu rayon 187 sayılı tam orta məktəbin direktorunun məni təhqir etməsi və bütün saytların məndən yazması idi. Metro-

dan çıxırdım, gülümsəyirdim və düşünürdüm ki, hamı, yəni mövzudan xəbərdar olanlar aralarında söhbətləşir, ancaq heç kim bilmir ki, o qız mənəm.

Günel Azadə